

Çadır Kentin Çocukları

– S.SAMYELİ · 11 Şubat 2012

Ne olur duyun beni, kurudu dudaklarım.
Dilim bile ağzımda, kaymıyor öğretmenim.
Ayaz vurdu yüzüme, kızardı yanaklarım
Bizi ısıtan güneş, aymıyor öğretmenim.

Evimiz harap olmuş, yırtılmış tüm perdeler,
Anam babamdan ses yok, bilmiyorum neredeler?
Belki de dönülmeyen, sonu meçhul yerdeler
Onlarda çığığımı, duymuyor öğretmenim.

Çadır kentmiş burası, öyle diyor bilenler,
Halkın hizmetçisiymiş,(!)ziyarete gelenler.
Buz tutmuş gözyaşımı, göstermelik silenler
Kazma kürekle yeri, oymuyor öğretmenim.

Günlerce kar altında, kalır çadır kentimiz,
Ne bir sokağımız var, nede belli semtimiz.
Depremden kurtulmadı, kerpiç olan evimiz
Hırsız demir çimento, koymuyor öğretmenim.

Afete uğramayan, bizi yenik görüyor,
Gönderilen eskiler, depolarda çürüyor.
Artçı depremler ise, ardardına ürüyor
Yüklenici çalmaya, doymuyor öğretmenim.

Demeyin sakın bana, T.I.R la geldi torbalar,
Gözü açıklar kaptı, yağsız kaldı çorbalar.
Yapıştı sırtımıza, kene gibi zorbalar
Yabancılar o kadar, soymuyor öğretmenim.

Sıcacık bir soba yok, soğuktan üşüyoruz,
Vıcık vıcık her taraf, çamura düşüyoruz.
Çoraplarımız ıslak, tabandan şişiyoruz
Ayağımız pabuca, sığmıyor öğretmenim.

Perişanız burada, ağlıyoruz yan yana,
Yüreğim bu acıya, söyle nasıl dayana.
Toprak durmadan kükrer, bakınız kör dumana
Feryadımızı çoğu, duymuyor öğretmenim.

Milletin yardımını, hiç yabana koyamam,
Hizmete koşanların, gözlerini boyamam.
Arka çıkanlarımın, adlarını sayamam
Fırtınalı hava da, kıymıyor öğretmenim.

Annem gibi sevdiğim, sizlere bu hitabım,
Mücadeleden bıktım, inanın çok bitabım.
Okulum yıkılınca, sizle gitti kitabım
Cahiller bunu kayıp saymıyor öğretmenim.
Yetimlik bile böyle koymuyor öğretmenim.

Uzun bir aradan sonra selam olsun şiir yolunda yürüyen cana can dostlara.